

кждето се трупаха рояци деца, катерѣха се по тѣхъ и се люлѣха, викаха и вѣргѣха.

Сърдѣше ме само честото напомняне на майка ми:

— Държете се за ржце, да се не изгубите!..

А азъ бѣхъ ученикъ въ второ отдѣление, бѣхъ по-голямъ отъ дветѣ си братчета, какъ ще се изгубя!.. Дете не съмъ. И какво ще разбере отъ събора, ако се мъкна за ржце съ тия малчугани цѣлъ день!..

И когато по едно време майка ми заприказва съ познати, азъ се отдалечихъ полекачка, мушнахъ се срѣдъ грамадното множество и потънахъ самичъкъ въ събора. Едрата монета парѣше шепата ми и ме подсѣщаше, че трѣбва да купя нѣщо, трѣбва да ми повърнатъ и дребни пари, които да сложа въ джеба на новото си палто и да ми дрѣнкатъ тамъ весело... Но що да купя? Толкова много и такива чудни нѣща има! Ето пѣстри играчки, червени захарни пѣтленца, рибки, сладки халви, сухо грозде и какво ли още нѣма?... Чудѣхъ се какво да си купя и нищо не можехъ да избира.

Вървѣхъ тѣй и гледахъ, радвахъ се на свободата си и скитахъ самичъкъ. Стояхъ доста време край кръшнитѣ хора и гледахъ чуднитѣ играчи моми и момци... По-нататъкъ неочаквано се намѣрихъ предъ цирка и зяпахъ дълго смѣшния палячо: бѣлосанъ, съ червени уста, голѣмъ цилиндъръ на главата и съ грамаденъ звѣнецъ въ ржце, звѣнѣше, викаше и канѣше гости да влѣзатъ вжтре.

Тръгнахъ пакъ да обикалямъ. По едно време се намѣрихъ на края на събора. Тамъ до единъ храстъ на поляната видѣхъ бѣлѣятъ се книги... Да, книги!.. Вѣтрътъ премѣташе листата имъ и тѣ мърдаха като живи. Край тѣхъ седѣше на рогозка бѣлобродъ старецъ и четѣше. Азъ се запжихъ къмъ него. Въ нашия градъ нѣмаше тогава книжарница. Учителитѣ ни донасяха тетрадкитѣ и читанкитѣ и азъ не бѣхъ виждалъ да се продаватъ книги.

Щомъ ме видѣ, старецътъ се усмихна и ми рече:

— Ела, момченце... Ела да видишъ какви хубави книжки имамъ...

— Продавашъ ли ги? — запитахъ бързо азъ.

— Продавамъ ги, продавамъ, — извика старецътъ. — Чудни книжки!.. Ето тая е „Камъкъ падна отъ небето“.